

Gymnastikläraren

Jag är gymnastiklärare. Jag har varit gymnastiklärare hela mitt liv och – sträck på dej, du där borta – och nu när jag snart ska gå i pension så har jag börjat undra vad jag har gjort av mitt liv.

Man lever bara en gång heter det ju och – rak i ryggen, magen in och bröstet ut – och det gäller att ta vara på sitt liv. Jag har – håll ihop fötterna vid avstampen – aldrig funderat på det här tidigare, men nu tänker jag allt oftare på det.

Vad är livets mening egentligen? Är det att dela upp klassen i två lag, röda band och blåa band, och sedan döma fotbollsmatchen? Eller brännbollsmatchen? Eller bandymatchen? Är livets mening att få små oviljiga barn att hoppa över en plint? Varför ska de egentligen lära sig att hoppa över en plint? När i livet har de glädje av att kunna det? Man funderar så mycket när man blir äldre.

Man undrar – nu byter vi sida, röda laget får vara ute tills det ringer – man undrar om man borde levt sitt liv på något annat sätt? Om man borde ha ägnat sig åt något annat? Jag var själv väldigt duktig i gymnastik när jag gick i skolan och mina föräldrar tyckte att jag skulle bli gymnastiklärare. Det är ett bra yrke sa de. Min far var lastbilschaufför och min mamma var släpvagn.

Veckans glada ^{journal} groda

När jag hade gått ut skolan så – ta fram redskapen och sitt ner sen – så valde jag mellan att bli gymnastiklärare och läkare. Men jag blev gymnastiklärare. Kanske hade det varit bättre om jag blivit läkare? Kanske hade jag inte funderat så mycket på vad jag gjort av mitt liv om jag blivit läkare? Är läkarens liv mer meningsfullt än gymnastiklärarens? Vem kan svara på det?

Jag känner en läkare som är duktig orienterare. Han brukar ofta blanda in orientering när han pratar. Speciellt om han har tagit några drinkar. Det brukar bli något om »livets snåriga stig där det gäller att inte gå vilse utan hitta de rätta kontrollerna på vår väg«. Han brukar få ihop något om karta och kompass också. Jag undrar om läkare funerar över vad de har gjort av sitt liv?

Hela mitt liv – nu tar vi fram bollarna och ställer upp på led – har jag varit gymnastiklärare och jag har faktiskt aldrig tidigare undrat över vad jag har hållit på med. Jag har skött mitt jobb bra, vågar jag säga. Men nu kommer tvivlet och undringarna. Har jag gjort något bra med mitt liv?

Många elever har skolkat från mina lektioner. De har inte velat spela boll eller hänga upp och ner eller slå kullerbyttor. Men är det inte viktigt att lära sig slå kullerbyttor här i livet?

Man måste kunna klättra i rep. Fråga mej inte varför. Man måste kunna klättra i rep. Ni springer inte för skolan gossar, ni springer för livet. Livet är inte bara handboll utan också fotboll. Och 60 meter häck.

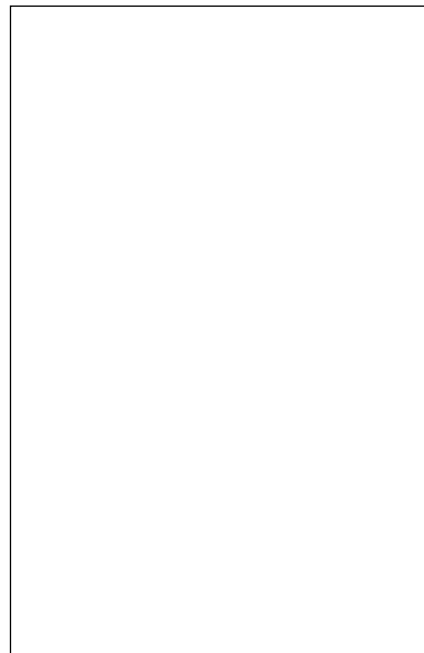
Hela livet är som en häcklöpningsbana. Man springer och hoppar, springer och hoppar. Och sedan snubblar man och någon annan vinner.

Sånt är livet.

Kanske lär vi oss livets innersta mening och väsen genom gymnastiklektionerna? Kanske ligger det en djup symbolik i hoppen över de tråkiga plintarna och klättrandet i de fåniga repen? Kanske är skolgymnastiken en nödvändig förberedelse för vuxenlivet? Dessa eviga brännbollsmatcher kanske fyller en stor och viktig uppgift?

Vi lär oss att förlora. Vi lär oss att försöka undvika att hamna i samma lag som Tjocka Lennart, som springer då-

Dr Truls

»Doktorn, min man är steril och jag undrar om våra barn kan ha tagit någon skada av det?«

ligt och jämt tappar bollen. Vi lär oss att det viktiga är inte att vinna eller förlora, utan att vinna.

När vi går balansgång på den smala sidan av bommen, så lär vi oss – ta fram mattorna och studsbrädorna – så lär vi oss att gå på den breda sidan av bommen. Egentligen är gymnastiklektionerna den bästa förberedelse för livet man kan få. Men jag undrar ändå om jag inte borde ha blivit läkare?

Jag tror att det är dags att ställa in redskapen nu.

Rickard Fuchs